VIJFDE JAARGANG

Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 30 Cts

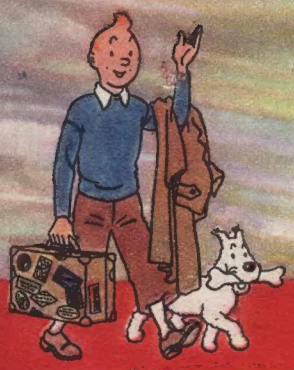

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

N° 5

Viêt Nam

TẠP CHÍ NHI ĐỒNG VIỆT VĂN

5$

Kuifje heeft een broertje... in Indo-China!

Ja vrienden, hoe onwaarschijnlijk het ook klinkt, « KUIFJE » heeft een kleine broer in Indo-China! Er wordt te Saïgon een Indo-Chinees « KUIFJE » uitgegeven en het kent er een enorm sukses.

Misschien zijn er onder jullie die moeten zien eer ze geloven, daarom publiceren we hierbij het hoofdartikel van het Viet-Namese « KUIFJE » Het is de vertaling van een tekst die reeds in ons blad verscheen. De lezers die het Indo-Chinees machtig zijn zullen merken dat ons artikel naar de letter en naar de geest vertaald werd!

De anderen moeten ons maar geloven op ons woord!

KUIFJE TỰ GIỚI THIỆU

CHÀO các ban! chính tôi là **KUIFJE** đây. Các ban có người đã biết tôi rồi. Đối với bạn nào chưa nghe tên tôi, tôi xin tự giới thiệu. Cũng như bạn, tôi là một đứa trẻ lanh lẹ, hoạt động, tinh nghịch. Nhưng, cũng như bạn, tôi không tai ác ; trái lại, tôi tốt bụng, thật tốt bụng. Tôi ưa mạo hiểm và đã từng trải qua những cuộc mạo hiểm lý thú. Tôi còn thích những phát minh, những sáng tác về máy bay, xe hơi, tàu buồm... Và cái thú lớn của tôi là làm được những kiểu máy bay xinh xinh, những động cơ, máy chụp hình... Tôi lại ham mê tìm giải những câu đố, hoặc những thơ bí mật, đọc những chuyện vui, xem những hình hài hước.— Nhưng đều làm tôi hân hoan hơn hết là với những chuyện hay ấy, với những trò tinh nghịch ấy, làm thành một tờ báo đẹp, thật đẹp mà tất nhiên, người ta gọi là **KUIFJE** Và bây giờ xin báo mau một tin quan trọng, một tin lành: « nước Pháp quyến rủ tôi đến nỗi tôi nhứt định cư trú tại Bá-Lê. Tôi tin chắc rằng các anh sẽ trở

KUIFJE

LIJFBLAD van alle JONGENS en MEISJES tussen 7 en 77 jaar.

Administratie, Redaktie, Publiciteit : Lombaardstraat, 55, Brussel. — *Uitgever-Directeur :* Raymond LEBLANC. — *Drukkerij :* C. VAN CORTENBERG, Keizerstraat, 12, Brussel.

Alle rechten voorbehouden voor alle landen.

ABONNEMENTEN	*3 maand*	*6 maand*	*1 jaar*
België :	B. Fr. 60.—	115.—	225.—
Kongo :	85.—	165.—	300.—

België : P.C.R. 1909.16, « Editions du Lombard », Lombaardstraat, 55, Brussel.
Hollandse lezers storten voor 3 maanden 3,50 gulden, voor 6 maanden 6,75 gulden en voor 1 jaar 13 gulden op Gironummer 4239.10 van onze Nederlandse vertegenwoordiger : W.A. Palm, Boekenimport en Export C.V., in de Zeestraat, 65e, te Den Haag. Tel.: 11.14.90.

ONZE BRIEVENBUS

Er komen nog steeds wensen van lezers toe en ik kan niet nalaten hen hierbij van harte te danken. Een bijzondere groet gaat dan aan : Erik en Mark Boving, Henri van Litsenborg, Roeland Winters, Willy Polaster, Jan Vrijens, Mia van der Voort, Henri Verdoodt, François Goethals, Jan Schuurhuizen, Wilfried de Brouwer, Godelieve de Grote, Leo Demeire.

★

Karel de Smet, Brussel. — De tweede en derde boekdeel van « Sprookjes uit alle landen » door Antoon Coolen, kwamen nog niet van de pers. Toen ik bij de schrijver op bezoek was, verbeterde hij juist de drukproeven van het tweede deel. Beste groeten.

DE GEHEIME CODE

Schrandere lezers doen ons opmerken dat de code, gepubliceerd in ons nummer 3, slechts geldig is voor diegenen die een Franse lidkaart bezitten. Ze hebben gelijk.

De code voor de Vlaamse lidkaarten verscheen reeds in « Kuifje » nr 7 van 1948. Aan de rechterkant van de Vlaamse lidkaart bevindt er zich onderaan de bladzijde een « Nota-Bene » van twee regels, bestaande uit 53 letters.

1e letter : cijfer 1; 2e letter : cijfer 2;
3e letter : cijfer 3; 4e letter : cijfer 4;
6e letter : cijfer 5; 7e letter : cijfer 6;
8e letter : cijfer 7; 11e letter : cijfer 8;
12e letter : cijfer 9; 15e letter : cijfer 10;
17e letter : cijfer 11; 20e letter : cijfer 12;
22e letter : cijfer 13; 23e letter : cijfer 14;
27e letter : cijfer 15; 29e letter : cijfer 16;
30e letter : cijfer 17; 33e letter : cijfer 18;
38e letter : cijfer 19.

Ieder dezer negentien cijfers moet je voor de letter van het alfabet schrijven die er aan beantwoordt volgens het lijstje. Het alfabet telt zes en twintig letters. Nummer dus van twintig tot zes en twintig volgens de alfabetische orde, de zes letters die zonder nummer op je lijstje bleven staan.

HALLO VRIENDEN!

Onthoud goed deze datum :

DONDERDAG 23 FEBRUARI

Want dat is de dag van de Grote Kuifjesverzameling in het KONINKLIJK CIRKUS!

DE AVONTUREN van FEE en FONSKE

door Bob DEMOOR

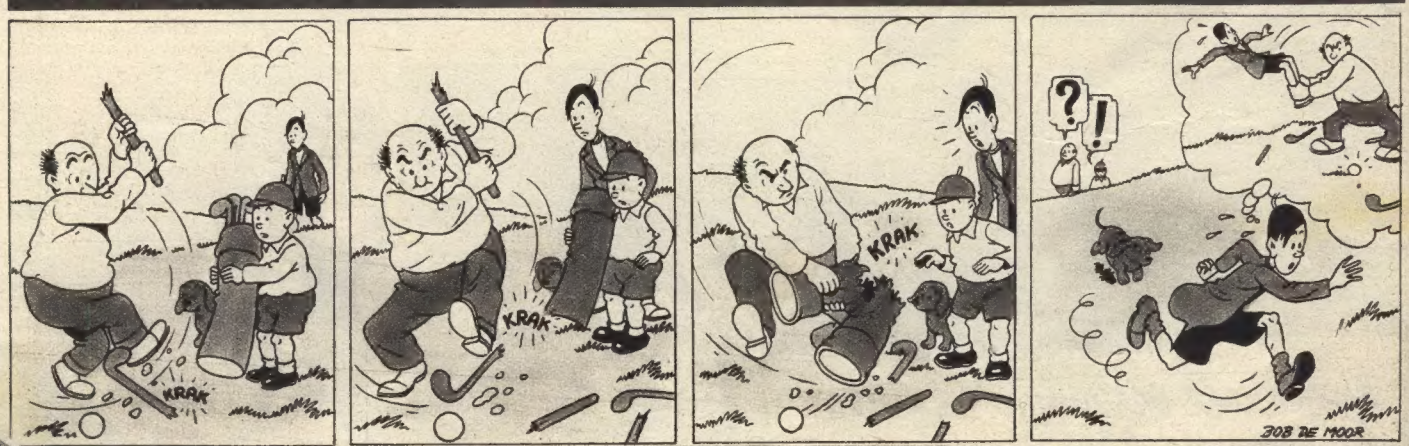

KORTINGSBON CIRKUS

DE LEEUW VAN VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR — Vrij naar H. CONSCIENCE

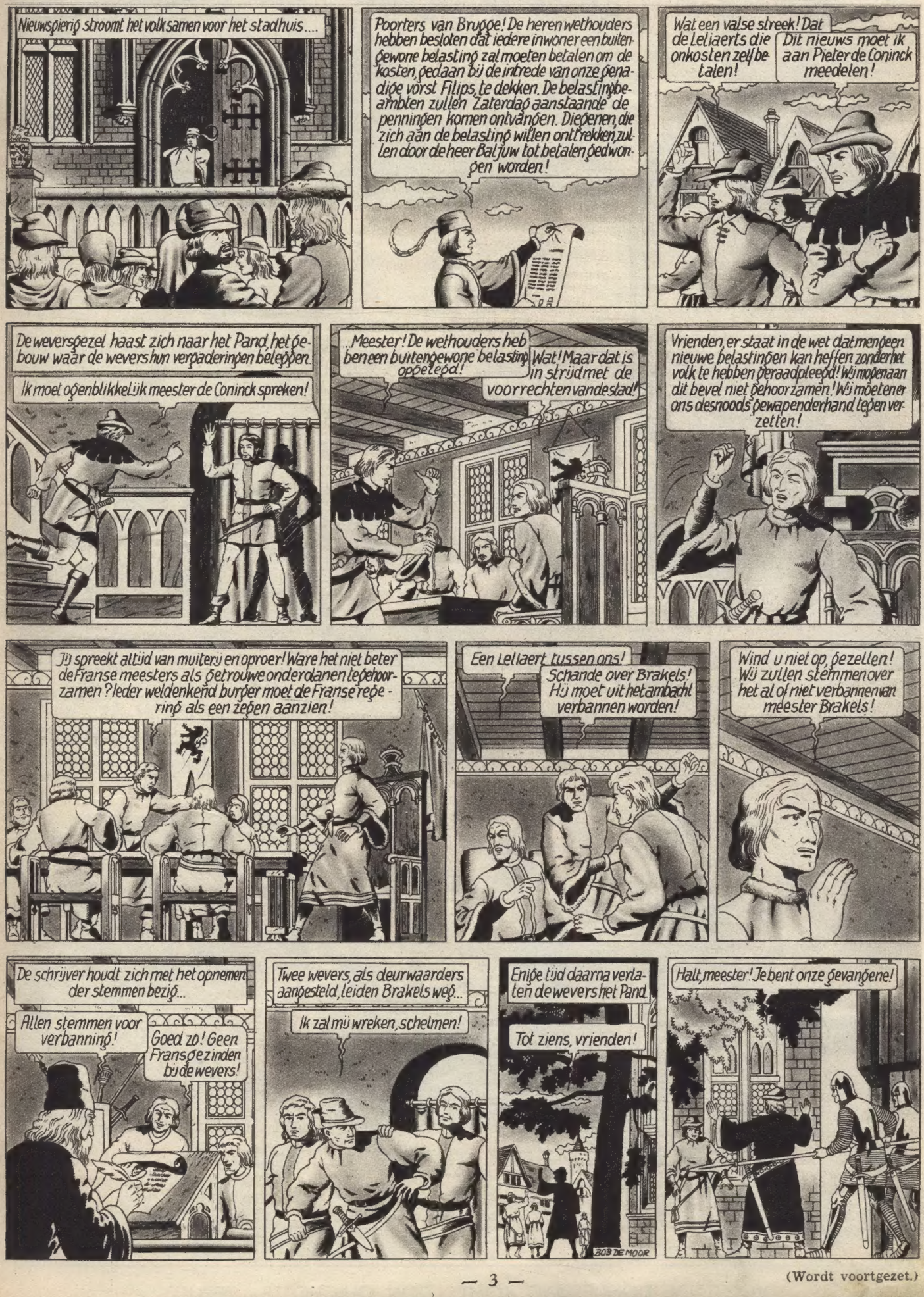

(Wordt voortgezet.)

HENDRIK IV

1553 — 1610

Hendrik de IVe is waarschijnlijk de enige koning van Frankrijk die zijn land moest veroveren met het zwaard in de hand. Gedurende vijf en twintig jaar moest hij strijden en werd er voor beloond door een tienjarige regering. Tijdens deze periode wou hij al het leed doen vergeten en het eens goed hebben.

Hendrik de IVe was de zoon van Antoine de Bourbon, koning van Navarra en van Jeanne d'Albret. Enkele minuten na zijn geboorte, in 1553, bevochtigde zijn grootvader zijn lippen met look en zure wijn. Hij werd opgevoed zoals de eenvoudige boerenkinderen van de streek. Hij ravotte en speelde met hen, gewoonlijk barrevoets en dat zelfs in de Winter.

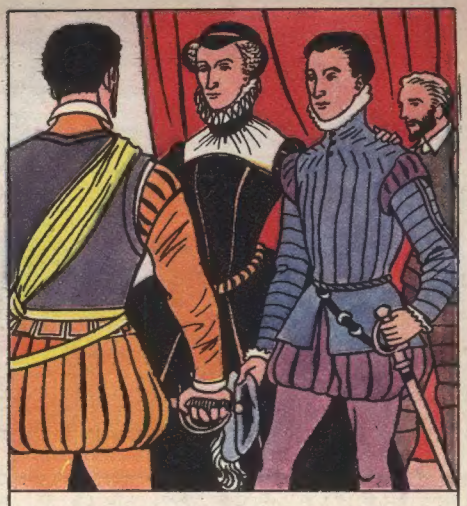

Zijn moeder, Jeanne d'Albret, was een strenge protestantse en prentte de kleine jongen de leer van Calvijn in. Toen Antoine van Bourbon, in 1562, te Rouaan sneuvelde, leidde zij haar zoon naar het kamp der Calvinisten, te La Rochelle. De toekomstige Hendrik de IVe verdiende zijn eerste sporen in de slag van Jarnac.

Ook de prins van Condé, leider der protestanten, stierf en de invloed van Jeanne d'Albret en haar zoon werd steeds groter. Om van geduchte vijanden, vrienden te maken, gaf de koningin-moeder, Catharina de Medici, haar dochter, Margaretha, als bruid aan de erfgenaam van Navarra. Dit huwelijk werd met veel luister gevierd. Een tijdje later raakt Hendrik verwikkeld in de beruchte Sint-Bartholomeusslag en kan slechts zijn leven redden door zich tot het katholicisme te bekeren.

Dit beviel hem echter niet en ook het hof der laatste telgen van de Valois, die een losbandig leven leidden, zat hem dwars. Hij vlucht tijdens een jachtpartij en bereikt Tours, waar hij terug protestant wordt. Hierdoor werd hij opnieuw aanvoerder der Calvinisten. Naar verluidt had hij een opgewekt karakter en verloor ook tijdens sombere ogenblikken zijn goed humeur niet.

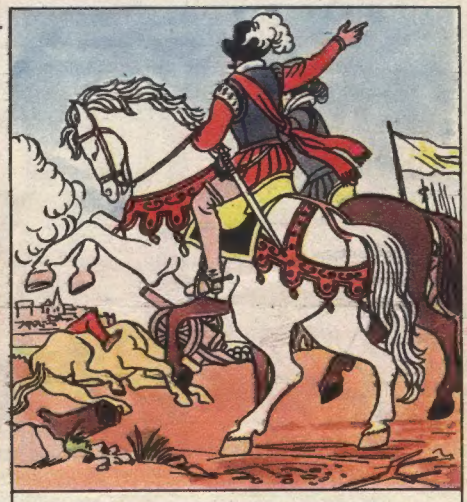

Een tijdje later brak de zonderlinge oorlog uit die in de geschiedenis de naam van « Oorlog der drie Hendrikken » kreeg. Inderdaad stonden Hendrik de Guise, leider der katholieken geholpen door Spaanse troepen, Hendrik van Navarra, hoofdman der Calvinisten en erfgenaam van de troon, en Hendrik de IIIe koning van Frankrijk in het strijdperk. Hendrik de IIIe werd vermoord te Saint-Cloud, in 1589, door Jacques Clément.

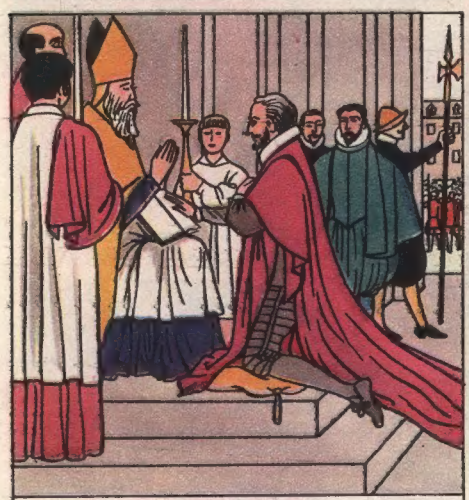

Toen werd Hendrik van Navarra koning van Frankrijk onder de naam Hendrik de IVe. Alvorens de hoofdstad te bereiken, moest hij echter strijden tegen de hertog van Mayenne. Het enige middel om door allen erkend te worden, was zich terug tot het katholicisme bekeren. Op de 25e Juli 1593 zwoer hij het protestantisme plechtig af in Sint-Denis.

Enkele maanden later deed hij zijn plechtige intrede in de stad. Hij gaf, door het Edikt van Nantes, aan de protestanten de godsdienstvrijheid en trachtte zoveel mogelijk de wonden van de burgeroorlog te helen. Onder le leiding van minister Sully kwam er leven in handel, nijverheid en zeevaart. Het eerste huwelijk van Hendrik de IVe werd door de paus ongeldig gemaakt en Hendrik huwde opnieuw met Maria

de Medeci die hem een zoon schonk die als Lodewijk de XIIIIe de troon zou bestijgen.

Wanneer Hendrik de IVe zich niet met staatszaken moest onledig houden, ging hij op jacht. Hij speelde en danste heel graag en was gewoonlijk vrolijk en uitgelaten. Op 14 Mei 1610 werd hij, tijdens een rit per koets, door de fanatieker François Ravaillac neergestoken.

VOLGENDE DONDERDAG KOMT « DON QUICHOTTE » TERUG!

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

DON PERSILOS BRENGT ONZE VRIENDEN WEER IN DE SCHUUR, WAAR WIJ INDERTIJD VOOR HET EERST IN DE XVI^de EEUW BELANDDEN

Amigos! Dank zij uw onbaatzuchtige hulp, hebios ik de vrede in Kriekebeek kunnen brengenios.

Ik zalios nu niet langer een zwervend spookios zijn, maar u met mijn magische machten naar uw tijdperk weerzendios! Adios, Amigos!!

Het Spaanse Spook stijgt boven de schuur, maakt een toverteken en ...

... plots vult een verblindend licht de ruimte.

FLITS!

Als uit een droom ontwakend, bevinden onze vrienden zich plots weer voor het schilderij van Breughel in het museum.

Hemel! Wat is er gebeurd! Het is net of ik gedroomd heb?

Ik ook! Maar ik kan me niets herinneren!... Ja toch... Ik zag een spook... De hertog van Alva... Kriekebeek... Brussel...??

Ik ook... Het was een avontuur in de XVI^de eeuw?!

Er moet toch iets bijzonders gebeurd zijn!... Mijn haar is veranderd!... Ik heb krullekens!... Wat is het nu? Hebben we gedroomd of niet!

Thuis gekomen breken onze vrienden zich het hoofd over het zonderlinge avontuur dat hen overkomen is, tot Wiske plots een inval krijgt!

Mijn fototoestel!... Ik herinner mij dat ik een foto gemaakt heb! Nu zullen we gauw weten of we het avontuur gedroomd of beleefd hebben!!

Lambik ontwikkelt in zeven haasten de film en ...

Almachtig!... Er is geen twijfel mogelijk!... Wij hebben heel dit avontuur meegeleefd!!!

EINDE

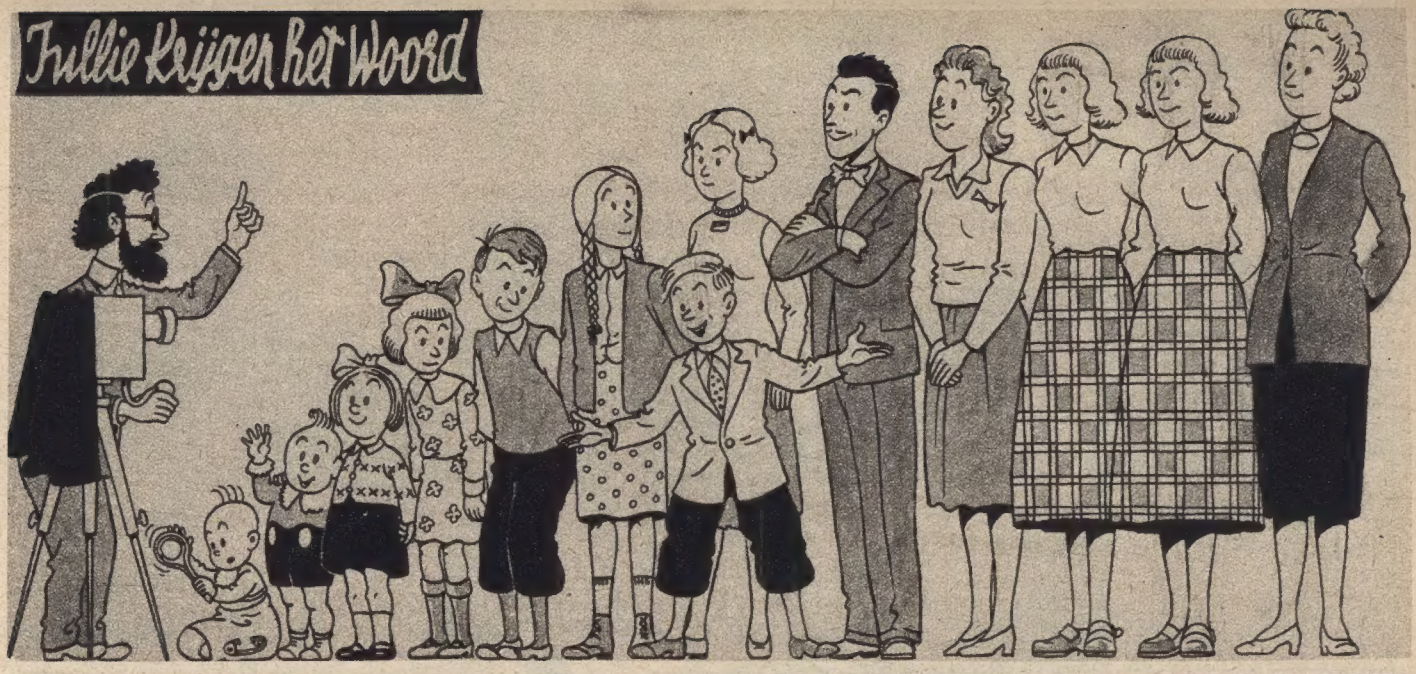

DE BROERS HOUDEN VAN HUN ZUSTERS

De oprechtheid is het meest opvallende in de antwoorden op onze openbare onderzoeken. Al denkt men dat broers en zusters zich meestal niet verstaan, toch blijkt dit maar schijn te zijn, want wanneer de broers eens een momentje oprecht zijn, dan bekennen ze gaarne dat ze in de grond van hun hart, hun zusters, die ze zo graag plagen, ook gaarne zien en ze hen niet zouden kunnen, noch willen missen.

Een ander opvallend feit, is dat de meerderheid van onze Kuifjeslezers uit kroostrijke gezinnen (minstens vier kinderen) stammen en dat ze nog meer broers en zusjes verlangen!

De uitzonderingen bevestigen natuurlijk de regel en om die kleine minderheid ook aan 't woord te laten, publiceren we ook hun stem als rood lichtje van de rij!

● **Ken je mijn broertjes en zusjes reeds?** Neen?... Wel ik zal ze eventjes voorstellen. Ik heb twee broertjes, twee leuke ventjes hoor! Ze heten Paul en Pierre. Zulke twee jongetjes heb je nog nooit gezien; hun aardige gezichtjes zeggen reeds dat het kapoentjes zijn. Ik heb ook nog een schattig zusje. Haar azuur-blauwe kijkertjes kunnen je heel aandachtig aanstaren. Zij heeft een gouden hartje en is lief en vriendelijk tegen iedereen. Nu, ja dat zijn mijn twee broertjes en mijn zusje. 't Zijn wel deugnieten, maar voor niets ter wereld zou ik ze willen missen, want zij zijn het zonnetje en de vreugde van het huis. Dus, als je twee aardige ventjes en een lief blond meisje ontmoet, 't zijn mijn broertjes en mijn zusje. (Josée Speeckaert, Laken : wint een abonnement van 6 maanden.)

● **Broer en Zus.** — Ik dank God en mijn ouders, dat ze me een grote broer en zus geschonken hebben. Niet alleen omdat we ons samen goed weten te vermaken, maar vooral omdat we met Pa en Ma steeds gelukkig en blij zijn. We houden veel van elkaar. Soms maken we wel eens ruzie, maar nooit is het gemeend en weldra is alles weer goed. In een boek van Fr. Finn S.J. las ik eens dat een zuster de ziel van haar broer — en omgekeerd — boetseert en de hoeken rondmaakt. Ik ben het volkomen met hem eens. En jij, Kuifje? (René Appelmans, O.L. Vrouw Lombeek : wint een abonnement van 3 maanden.)

● **Waarom ik geen broertje krijg.** — Ik heb maar één zusje en helemaal geen broers. Ik zie mijn zusje heel gaarne, maar plaag haar ook heel graag. Ik zou nog wel gaarne een broertje hebben, maar niet zo'n klein petieterig poppetje, 't zou meteen 6 of 7 jaar oud moeten zijn, dan kun je er al mee spelen. 't Duurt zolang voor die hele kleintjes groot zijn! En dan heb je nog altijd geen zekerheid, want Pa beloofde me vroeger ook eerst een broer en koos dan toch nog een zusje! Dat is omdat de jongens allemaal zo stout zijn, zei hij. (Eduard Bousson, Blankenberge : wint een album van Suske en Wiske.)

● **Ik heb het geluk ruzie te kunnen maken...** met één zus en twee broers! Deze laatsten staan natuurlijk aanstonds aan mijn zijde wanneer het tegen zus gaat! Wie zou er aan de bekoring kunnen weerstaan « belleke trek » te doen aan de lange haren van zuslief? Zo begint dan de kleine oorlog. Natuurlijk ben ik ook blij met mijn broers, want als ik buiten ga spelen moet grote broer (die nog meer kattekwaad uithaalt dan ik zelf) op mij passen. Ik zou ook nog een klein broertje willen, maar moeder zegt dat het zo al goed is. (Robert Lamonte, Heysel : wint een album van Suske en Wiske.)

● **Ons Hemelkindje.** — Ik ben blij dat ik nog drie zusjes en zes broers heb. We hebben nog een broertje in de hemel. Ons moeke zegt, dat dit ons Hemelkindje is. Ik zou niet gaarne alleen zijn. Nu kunnen we goed spelen, we maken nogal eens ruzie, maar het is niet gemeend. Onze Witte brengt 's Woendags « Kuifje » mee en dan moet vake er soms eens tussen komen om te zeggen wie het eerst mag lezen. (Frans van Lint, Bornem : wint een omslag met briefpapier van « Kuifje ».)

● **Wij sparen voor een broertje.** — Ik heb drie zusjes, ze zijn allen heel lief voor mij. Soms vechten wij wel eens met elkaar, maar een kwartiertje later is alles weer vergeten. Ik zou toch nog gaarne een klein broertje hebben om mee te spelen, want meisjes spelen liever met hun poppen. Moest er nog een broertje zijn, dan was 't compleet. Ik heb het al eens aan mama gevraagd, maar ze zegt dat het vreselijk duur kost. Nu sparen we voor een broertje en ik doe natuurlijk mee. (Willem de Broos, Schaarbeek : wint een omslag briefpapier « Kuifje ».)

● **Ik ben de oudste thuis** en heb een broertje van vijf jaar en wij hebben ook een tweeling, een broer en een zus. Ik verwens ze soms « ergens » heen, als ik wil gaan voetballen en dan op ze moet passen. Maar pa, ik ben de oudste en dus wordt het een plicht niet te gaan voetballen. Als ik ze dan zo leuk met elkaar zie spelen en (soms) vechten (waarbij ik meestal vlug moet tussenbeide komen, omdat er anders wel een traantje bij te pas zou komen) is mijn hart weer gans vertederd. Dan denk ik zelfs aan geen voetballen meer. Neen, ik zou ze niet graag willen missen. (Henk Tent, Den Haag2: wint een Kuifjeswimpel.)

● **'t Is net een klein moederke,** mijn zusje, en ze kan heel lieftallig zijn. Ze kan ook soms heel naïef doen en soms ook lastig zijn, en dan opgepast! 's Avonds in bed zingt ze soms van « Te Lourdes in de bergen », « Ave, Ave Maria » en van « Viens Poupoulleken » en « Papa Noël ». Ik kan haar goed lijden en daar ik veel ouder ben, zal ik haar beschermen, en voor haar werken als ik groot ben. (Werther Quartier, Heule : wint een spel.)

● **Ik kan ze niet meer missen.** — Ik heb een lief klein zusje en natuurlijk is het mijn lieveling. Dikwijls mag ik voor haar zorgen, als mijn ouders te veel werk hebben en dan spelen we samen. Ik ben gelukkig als het lacht, en als het schreit zou ik alles willen proberen om het weer tevreden te stellen. Zonder mijn zusje zou ik het niet meer gewoon worden. Als ik een wens zou mogen doen, dan zou ik een broertje bij wensen, want binnenkort wordt mijn zusje groot. (Theo de Clerck, Brugge : wint een spel.)

● **Noch broers, noch zusters!** — Waarom ik liefst alleen thuis ben? Alles wat er in huis komt is voor mij alleen. Men heeft nog een ander en groter voordeel, namelijk wanneer « Kuifje » in de bus wordt geschoven, kan ik het rustig lezen, zonder geplaagd te worden door broer of zus. Daarom ben ik liefst alleen. (Gilbert Hellevoet, Rieme-Ertvelde : krijgt een spel.)

HALLO, HOLLANDSE VRIENDEN!

Voor de eerste maal sinds lange maanden is er weer een Hollandse lezer onder de winnaars van ons Openbaar Onderzoek. Dat is fijn. Nu « Kuifje » weer regelmatig overal in Nederland verkrijgbaar is, verwacht ik vele inzendingen van onze Hollandse lezers en lezeressen!

KUIFJE.

DE ZWAARSTE STRAF

Welk is de zwaarste straf die je ooit gekregen hebt, en wat had je uitgestoken om die te verdienen?

De antwoorden (max. 10 lijnen) moeten ons vóór **Woensdag 8 Februari** toekomen.

VOOR VIJFTIEN HONDERD Frs. of 125 GULDEN PRIJZEN

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en Tekeningen van J. LAUDY

Prins Hassan en zijn vriend Kaddoer zijn te Kaïro aangekomen. Kaddoer heeft enkele kostbare ogenblikken doorgebracht in een patisserie. Als hij buitenkomt wordt hij achtervolgd...

De man met de grote mantel volgt Kaddoer...

In een draai van de straat staat er een troep kamelen...

In die drukte verliest de onbekende onze vriend uit het oog en draait zich brommend om.

Ze zijn hier, dat is het voornaamste !

Thuis gekomen vertelt Kaddoer zijn avontuur...

Naar die « zoete inval » keer ik beslist terug !

Ga... Doch toon je niet met dezelfde hoed, hij is niet erg origineel !

Wil zijne hoogheid van mijn « Salmis-kruid nagel-stoofpot » eten ?

Wat versta je onder « stoofpot » ?

Maar in een hoek van de patisserie zit de schone Oetchi, een luitenant van de Mameluks, in sombere gepeinzen verzonken...

Wie is die hippopotamus in miniatuur die het hart van de mooie Saïka gestolen heeft ?

Van hoffelijkheid is nog nooit iemand dood gevallen, heer Oetchi, en deze vreemdeling is een dapper man, het is een generaal !!!

Dat een generaal ? Bij mijn zwaard, dat zullen we eens onderzoeken !

En de schone Oetchi gaat naar Kaddoer...

Zou het de schrik der slagvelden bevallen zijn krachten te meten met zijn nederige dienaar ?

Wat ? Een duel ? Met een vork misschien ?

Goed geantwoord ! Een waardig antwoord voor een slokop !

Laat me met vrede ! Ik maak me niet dikwijls boos, maar... Loop heen!

Saïka springt er tussen...

Het afstappen ? Ik ?... Ha! Ha! Ha ! Wat denk je van zo'n heerschap ?

Dat loopt de spuigaten uit ! Opgelet, meneer!

Met een goed gemikte worp zet Saïka de schone Oetchi schaakmat... Hij heeft al de witte drop in 't gezicht gekregen en staat daar nu met zijn mond vol tanden...

Nu is 't aan mij...

Kaddoer heeft de brillante luitenant van de Mameluks in een kreunende suikerbol omgetoverd...

Heer, je bent een leeuw !... Hier, eet deze sorbet die ik voor je bereid heb !.

Kaddoer is zo verslonden in zijn bezigheid, dat het een hele tijd duurt vóór hij een doordringende blik op zich voelt wegen...

Bij Allah, wat is dat !!!

(Wordt voortgezet.

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

Wanda Redeska is vertrokken om haar broer, luitenant Redeski, te zoeken die reeds verscheidene weken vermist is. Vol onrust over het lot van de jonge lieden hebben de administrateur Pierre de Lursac en pater Ravennes een hulpexpeditie uitgerust en komen weldra terecht in een streek waar nog voorhistorische mensen leven. Ze worden gevangen genomen en opgesloten in de tempel, waar ze ook Wanda terugvinden. Enkele dagen later veroordeelt de heks, Jieng, de Lursac en pater Ravennes ter dood. Wanhoopig smeekt Wanda, de chef der Rode Mensen, Mâa-Wang, haar twee gezellen te bevrijden.

Zij trokken door de cel. De deur die op de galerij uitgaf, werd met knotsen stuk geslagen; toen wierpen ze zich in de gang achter de zuilen, braken de deur open. Dan moesten ze twee aan twee lopen door de ondergrondse gang... Vooraan stapt Mâa-Wang, zwijgzaam, met de vingers op de wanden van de gang om zijn weg te vinden. Achter hem stappen de anderen in de duistere nacht. Zo lopen ze lange minuten; nu en dan houden ze stil om te luisteren : zwaar omgeeft en omhult de donkerte hen. Zwaar bonzen de harten. Weer gaan ze verder... Nu en dan stoot een bijl tegen de muur aan : de schok van de twee stenen klinkt

Met Mâa-Wang aan het hoofd bestormden zij de tempel.

hard en kort, gevolgd van een ruw gebrom. De gang draait en wentelt op zich zelf : dan plots, boven aan een tweede trap verschijnt de opening : voor hen gaapt een wijde, ruime zaal...

Mâa-Wang buigt zijn zwaar, lenig lijf en stoot de stamkreet uit :

— O... e... ie... iep...

Met de knots geheven stormt hij vooruit. Achter hem aan valt de horde de tempel binnen. Voor hen rijst een kolossaal beeld, met de rug naar hen gekeerd. Zij lopen er om heen. Op de linkse kant verschijnt het altaar met de drie treden, en achter de doorschijnende sluiers straalt de afgod. Boven de twaalf armen verrijst een stalen masker, dat zonderling veel gelijkenis vertoont met dat van Mâa-Wang : een breed voorhoofd, heel rond; diepliggende oogholten; uitstekende kaaksbeenderen, dreigende kin, vuurrood haar. Het is de mens uit de eerste eeuwen, de vergoddelijkte voorvader van de mensen. Een paarse pels hangt over zijn romp : dat is de Rode God — het versteende beeld van de Levende God... Voor zijn voeten liggen Lursac en de missionaris uitgestrekt, geboeid, met een prop in de mond, en verhakkelde klederen.

Zodra de jagers hen ontdekken, stijgt een lange schreeuw uit hun borst: terwijl Mâa-Wang naar de twee mannen rent, dwalen hun blikken verbaasd rond. De zaal is lang, reusachtig, als omzoomd met enorme vierkante zuilen, ondersteund door fantastische dieren die hun ongelooflijke muilen naar het duistere gewelf opsteken; onder elk van die monsters uit de Brahmaanse legenden brandt een vuur, waarvan vlammen omhooglikken als glooiende tongen langs de grijsachtige glimmende buiken van de granieten beesten; op witte stenen vloer kruipen lichtstrepen, die met de schaduwen een spookachtige dans uitvoeren.

Pierre, zo pas door de man bevrijd, wankelt, zwijmelt. Hij begrijpt er niets van... De verdwazing van de laatste uren hangt nog in hem. Dit is het vervolg van de nachtmerrie die hem de hele nacht lang gekweld heeft : de voorhistorische horde en nu de priesteressen.

Uit alle duistere hoeken, uit alle plaatsen tot waar de lichtschijn van de vuren niet reikt, dagen toverheksen en krijgers op. Zij zijn met honderd : hun kreten en roepen schallen door elkaar onder het hoge gewelf.

Bij hun verschijning wijkt de stam verschrikt achteruit. Onbeslist aanschouwde Mâa-Wang om de beurt de twee Europeanen.

— Haar broeders? mompelde hij. Zo zei ze toch...

De missionaris hoorde het; hij schudde met het hoofd, begon te begrijpen en dacht aan Wanda.

— Haar offer zal nutteloos zijn, dacht hij, daar komen wij toch nooit doorheen.

Tezelfdertijd toonde hij Mâa-Wang het leger van heksen en wakers aan, en zei eenvoudig :

— Er zijn er te veel.

De man antwoordde niet. Een rauwe zucht ontsnapte aan zijn borst. Weer klonk zijn roep :

— O... e... ie... iep...

Met één slag bekwamen de jagers van hun verbijstering en vonden hun woeste instinkt weer. De begeestering van de dreigende strijd vervulde hen, maakte zich van hen meester, deed hen ijselijke keelklanken uiten.

Mâa-Wang, met naast hem Pierre en de missionaris, gaat hen voor. Met opgetrokken lippen, met een grijnslach van woede, met vlammende ogen stormt hij op de vijandelijke troep af; achter hem werpt de stam zich vooruit; eenskläps is de tempel vol gehuil. Met grote gebaren als van houthakkers, heffen de mannen van Gondwana hun bijlen, om ze rond zich te laten neerploffen als moordende zeisen. Boven het rumoer heen gillen doodskreten en jammerklachten. Twee vuren worden omvergelopen : brandende stukken hout spatten in het rond; de reuk van rook en brand vermengt zich met de warme en brakerige bloedgeur. De roep van de stam... het lange en galmende « o... e... ie... iep... » overstemt bij ogenblikken de snerpende, schelle kreten van de toverheksen. Lijven wentelen over de vloer, sleuren andere lijven in hun val met zich mee.

De bende toverheksen wordt teruggedreven en wijkt stilaan. Een bo-jaou staat plots voor Lursac, steekt haar gekromde vingers naar hem uit. Mâa-Wang slaat ze met een vuistslag ten gronde. Hij baant zich verder een bloedige doortocht, het aangezicht besmeurd, onsamenhangende woorden mompelend. Een tiental gekwetste jagers, in een hoek samengedrongen, vechten tegen een bonte wemeling van Moï-strijders : maar hij ziet er niet naar om. Naar de deur van het heiligdom wil hij. Voor hem, rondom hem, wentelen mensentrossen, vloeien uiteen, kronkelen door elkaar; onder de voet gelopen gekwetsten kreunen.

De missionaris stapt vooruit, de rozenkrans in de hand : een ogenblik bekijkt de man dit zonderling wezen dat daar naast hem loopt, kalm en onverstoord, met een droeve trek op het aangezicht, zonder wapens, zonder één woord.

(Wordt voortgezet.)

EEN KLEINE SLIMMERD !

— Zeg eens, wie heeft je geleerd je auto aan de ene kant rood en langs de andere kant blauw te schilderen?

— Ja, m'n beste, dat is een geniaal idee, niet? Acht dagen geleden reed ik onvrijwillig een beetje hard tegen de schokbreker van een gebuur... Je kunt niet geloven hoe de getuigen elkaar tegenspraken!...

FRANS FRANS,

DE MAN MET DE DUBBELE VOORNAAM

IK zal jullie wel geen geheim vertellen, beste vrienden, wanneer ik hier kom zeggen dat onze dubbele Frans een onzer beste halfs is. Daar we in België aan deze spelers geen gebrek hebben, en vooral daar Van der Auwera en Mees hem in de weg gaan staan, geraakte Frans nog steeds niet in de Nationale ploeg ten minste als we zijn paar aanduidingen bij de Rode Duivels niet in aanmerking nemen.

In « Ukkel Sport », waar hij sinds een paar jaren optreedt, is hij echter de steunpilaar van de ploeg, de man die zijn medespelers leidt, de voorhoede ten aanval stuwt, de verdediging recht houdt en zelfs af en toe zijn eigen kans waarneemt en naar het doel schiet.

Frans Frans is daarbij een zeer sympathieke jongen, flink gebouwd, met hoekig en krachtig gelaat en een uiterst fair speler zoals we er meer op onze voetbalvelden zouden willen ontmoeten.

Zijn loopbaan begon zoals die van iedere voetballer, nl. met op de straat te schoppen op een bal, die in werkelijkheid dikwijls slecht een hoopje lompen was.

Vijftien jaar oud liet hij zich bij het elftal van Rumst aansluiten, het dorp waar hij nu nog steeds werkzaam is. Hij bleef echter niet lang in dit ploegje en ging over naar Terhagen dat toen in de Vlaamse Voetbalbond speelde.

Een seizoen later kreeg hij samen met de betreurde doelwachter Christiaans zijn overgang naar Lierse Sportkring waar hij aanvalsleider bij de juniores werd. Hij was in die tijd zeventien jaar oud en alhoewel de Lierse toen over een hele schaar goede voetballers beschikte, mocht hij toch tweemaal in het eerste elftal optreden.

Frans viel in zijn geboortestreek zonder werk en ging aan de Antwerpse dokken arbeiden en daardoor kreeg hij zijn overgang naar Racing Lokeren waar hij onmiddellijk de grote vedette werd. Spijtig genoeg remde de oorlog zoals trouwens bij vele anderen zijn verdere opgang. Dubbele Frans was echter nog steeds niet aan het einde van zijn zwerftocht en vóór enkele jaren kreeg hij zijn transfert naar « Ukkel Sport » waarmede hij dan in de ereafdeeling zou spelen en zou een grote bekendheid bij alle voetballerskenners verwerven.

Dit seizoen is het hoogtepunt van zijn vruchtbare loopbaan geworden. Hij mocht regelmatig de Heiselschool volgen en werd tensiotte aangeduid om op Allerheiligen tegen London Combination te spelen waartegen hij een prachtige match leverde ondanks zijn zieke knie. In ons B-elftal tegen Luxemburg was hij eveneens de grote uitblinker van de Belgische ploeg.

Wanneer de voetbal hem niet in beslag neemt, speelt Frans Frans toezichter in een steenbakkerij te Rumst.

MIEL.

Die heeft 'n fijn onderkomen gevonden.

De avonturen van Kwik en Flupke

Het Portret

DE STRATO H.22

de avonturen van JO en JETJE DOOR HERGÉ

Jo en Jetje volbrachten de raid Parijs-New-York. Terwijl Jo de journalisten ontvangt, denkt Pump na over zijn nederlaag...

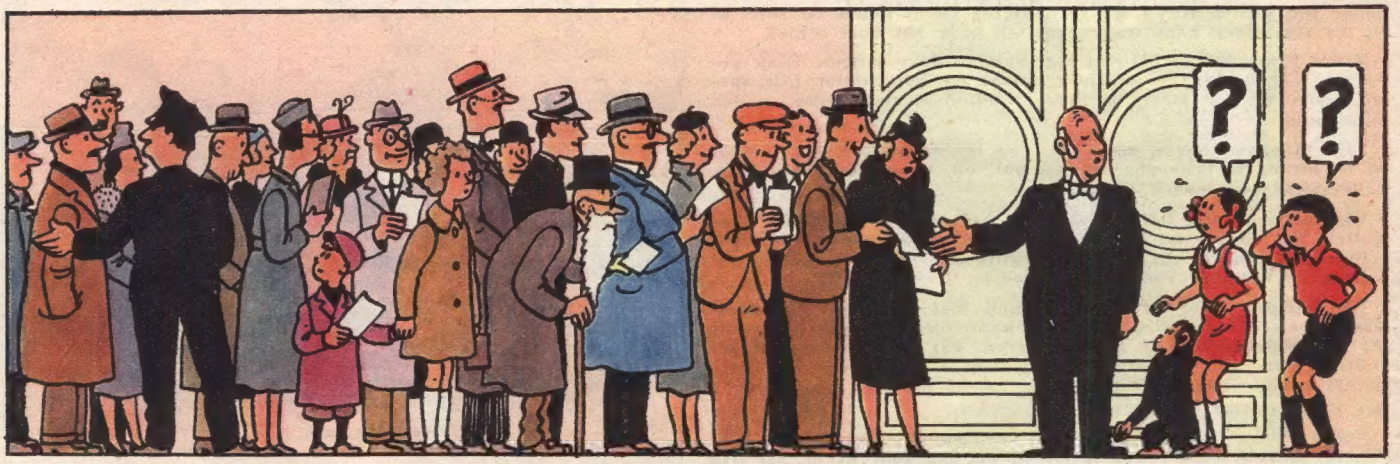

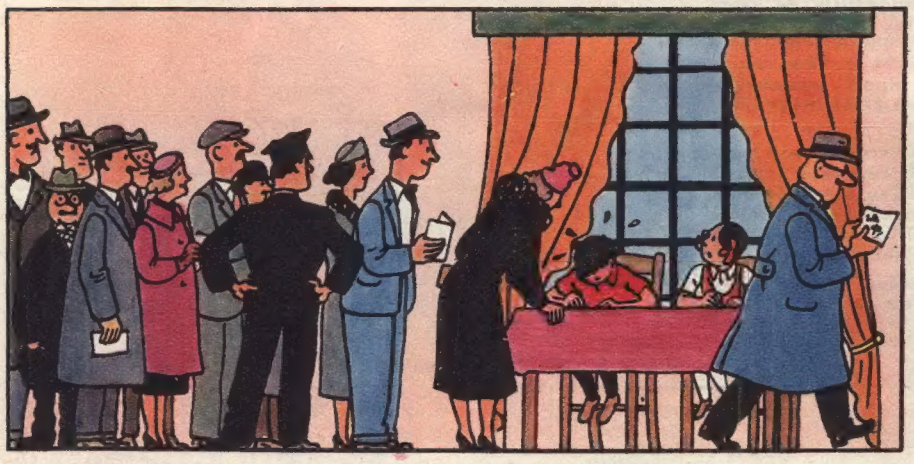

(Wordt voortgezet)

HET ZWARTE GOUD

De nieuwe avonturen van Kuifje en Bobbie

Kuifje en de kapitein zijn er in gelukt de jonge prins weer te vinden die door professor Smith ontvoerd was...

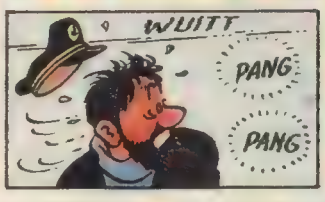

(Wordt voortgezet.)

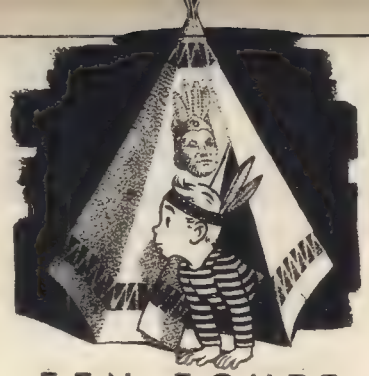

EEN ECHTE

Sioux-tent

voor 195 frs...

Wanneer je ze opstelt in een hoekje van een appartement, dan wordt het door de levendige kleuren opgevrolijkt. En wanneer het weder beter wordt, dan kun je ze buiten opstellen gedurende heel het verlof. Ze zal zowel aan de ouders als aan de kinderen een echte ontspanning brengen, want niets is aangenamer voor de ouders dan het zien van de kindervreugd !
De tent kan in een oogwenk opgesteld of afgebroken worden. Ze is het beste en onverslijtbaarste speelgoed en wordt in de winkels aan 600 frs. verkocht.

GUNSTBESTELBON

Gelieve me tegen terugbetaling aan de postbode met uw voldoeningswaarborg :

..... **Sioux-indianentent(en) van 195 frs. op te zenden en er gratis als geschenk een pluimenhoed van het Grote Opperhoofd Zwarte Bison aan toe te voegen.**

M.....

Adres : .....

Terug te zenden aan

R. G. S.,
Genèvestraat, 496, Brussel.
Tel. : 15.68.71.

Hoe maken we een poppenkast?

Een poppenkast... Hebben jullie er niet allen van gedroomd ook zo'n poppenkast te maken als die van Pats, beste vrienden ? Wel die droom is niet zo moeilijk om verwezenlijken. En nou wij het daar over hebben, waarom zouden jullie geen troep samenstellen met de personen van jullie blad ? Kuifje, kapitein Haddock, Suske en Wiske en mijnheer Lambik... Weten jullie niet hoe die kleine akteurs te maken ? Niet moeilijk : kijken jullie even hier.

OM te beginnen, een stuk bezemsteel : het is zacht hout, gemakkelijk om in te snijden, en met precies de gewenste diameter. Hoe lang moet dit stuk zijn ? Mij dunkt dat 15 cm. de goede afmeting is voor de poppen van een klein binnentheater.

Voor het hoofd nemen jullie daarvan vier centimeter; maak dit zo sprekend mogelijk, en op de goede plaats zetten jullie de neus, die zal bestaan uit een driehoek of uit een houten bolletje — naar gelang jullie bv. kapitein Haddock of Kuifje willen voorstellen. De hals maken jullie wat dunner, de romp blijft onbewerkt; alleen onder aan die romp, op ongeveer twee centimeter, zullen jullie twee « vlakjes » uitsnijden, aan beide kanten, daar waar de benen moeten vastgehecht worden.

Die benen, alsook de armen moeten uit triplex van drie of vier millimeter dikte gesneden worden, en men hecht ze vast met een ijzerdraadje dat door het hele lijf loopt; men moet wat spel laten zodat armen en benen losjes kunnen bewegen.

Vervolgens de poppen schilderen (vergeet het vermiljoen voor de neus van de kapitein niet). Best gebruikt men olieverf : zo kunnen jullie ze wassen als ze wat vuil geworden zijn door het gebruik. Met gouache gaat het ook, op voorwaarde ze met een kleurloos vernis te bedekken. Daarna de poppen kleden : oorspronkelijk en humoristisch.

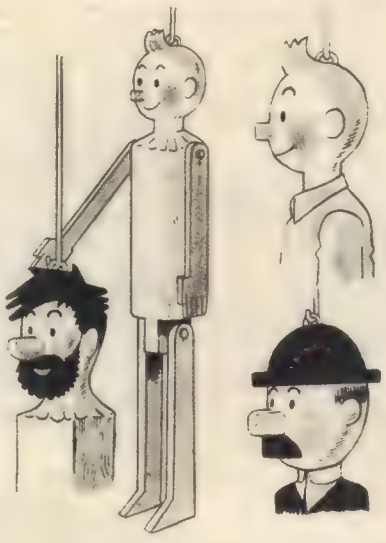

Om nou ten slotte de poppen te laten maneuvreren steken jullie hen een lange ijzerdraad door de schedel; het tegenovergestelde uiteinde zal in haakvorm omgebogen worden, zo kunnen jullie de akteurtjes ophangen.

Eenvoudig, vinden jullie niet ?

Weet je wat Servo-motoren zijn ?

Nou dat schijnt met zeevaart al niet veel te maken te hebben, zal je zeggen. Het zijn nochtans apparaten die veel gebruikt worden op de schepen. Daarom wil ik jullie daarover vandaag vertellen.

HEBBEN jullie al goed uit jullie ogen gekeken bij het vertrek of de aankomst van een schip ? Ja ? Wel dan hebben jullie zeker de maneuvers reeds gadegeslagen; men werpt de ankers uit of men licht ze, reusachtige kranen laden of ontladen de goederen, enz. Voor al die werken is een zekere kracht nodig, die gewoonlijk geleverd wordt door machines, en deze machines worden gedreven door motoren, die trouw het van hen gevergde werk verrichten, net als slaven : van daar trouwens de naam : « servo-motoren ». « Servus » is een latijns woord dat « slaaf » betekent. Men gebruikt die apparaten ook om het roer te richten, het water uit het ruim te pompen bij averij, zekere machines te besturen, enz...

Op de kleine handelschepen, platte schuiten, motor-kustvaarders, gebruikt men kleine servo-motoren met benzine; op de grote schepen zijn alle machines en pompen gewoonlijk geëlectrifieerd; deze laatste zetten zich automatisch in beweging en vallen evenzo stil, al naar gelang de noodzakelijkheid.

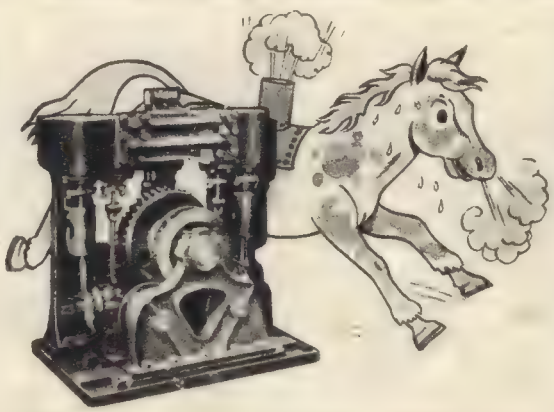

Gedurende lange jaren werkten die machines, net als de schepen, met stoom; ze werden gevoed door buizen, die vanuit de voornaamste ketel kwamen en langsheen het dek liepen. Het was soms een delikaat werkje om ze aan gang te krijgen, omdat de stoom in die lange buizen verkoelde; die servo-motoren maakten zowat het geluid van een locomotief, met daarbij een regelmatig geklapper veroorzaakt door de kleppen.

Mijn vader vertelde daaromtrent een plezierige anekdoot. Toen hij marine-officier was, moest hij het examen afnemen van candidaat-mekaniekers. Onder hen bevond zich ook een grote goede neger, die zeer verstandig en opmerkzaam was, maar hij kende onze taal maar zus en zo...

— Hoe weet je dat een servomotor niet perfekt werkt? vroeg vader.

— Nou, dat gemakkelijk zijn, luitenant. Lopen hij goed, hij doen : klaklak, klaklak... klaklak... Als niet goed lopen dan : klaklak tak... klaklak boem !...

Kapitein HADDOCK.

ROBERT SURCOUF

1773 — 1827

In 1790 werd er in de buurt van het « Ile de France », thans het eiland Maurice, een grote aktie op touw gezet om de handelsvaart op Indië lam te leggen. Eén der grootste kaperkapiteins uit die tijd was Robert Surcouf. Zijn stoute ondernemingen zijn tot het rijk der legenden gaan behoren...

Robert hield meer van vechten dan van studeren en op zekere dag vluchtte hij uit het college van Dinan...

Enkele jaren later... Luitenant Robert Surcouf heeft zich reeds dikwijls onderscheiden en wordt kommandant van de « Emilie » benoemd.

Onze piraat maakt zich meester van het prachtige schip « Triton » dat vijfmaal groter is dan de « Emilie ». De Engelse boot had een bemanning van honderd vijftig koppen en zes en twintig kanonnen, doch Surcouf haalde het !

Bij zijn terugkeer wordt hij triomfantelijk onthaald ! Buiten de « Triton » was Surcouf er in gelukt nog een ander schip met zes duizend balen rijst aan boord op sleeptouw te nemen.

Als kapitein van de « Confiance » ontmoet Surcouf de « Kent ».

De « Kent » mat duizend twee honderd ton, gewapend met acht en dertig stuks geschut en behoorde toe aan de Indische Compagnie. Surcouf aarzelde echter niet de veel sterkere vijand aan te vallen. Door een behendige manœuvre maakte hij het grootste deel der kanonnen onbruikbaar. Aan het hoofd van zijn mannen bestormde hij het vaartuig.

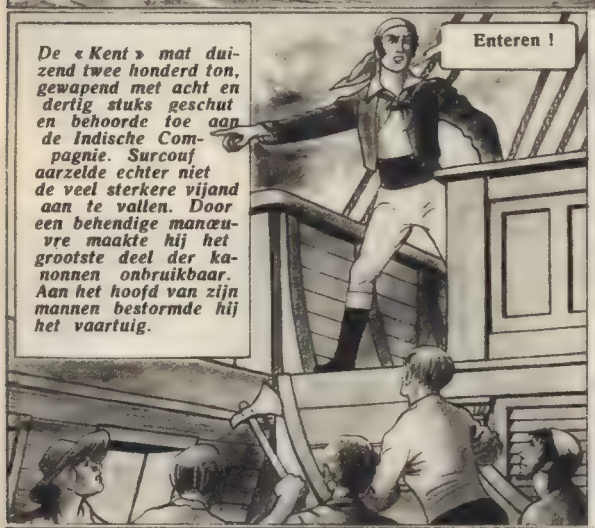

Na drie uur heftige strijd werd de « Kent » overmeesterd.

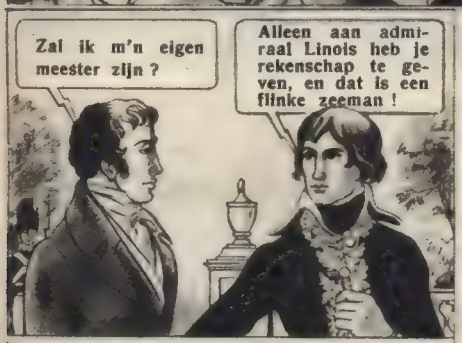

Bonaparte gaf zich veel moeite om deze geduchte kaper in de staatsmarine in te lijven. Hij gaf Surcouf het bevelhebberschap over twee fregatten.

Surcouf hield te veel van z'n zelfstandigheid om dit voorstel aan te nemen. Hij werd niettemin met het « Légion d'Honneur » vereerd.

Surcouf keerde naar zijn vaderstad terug, huwde en vestigde zich te Saint-Malo. Hij leverde verder strijd tegen de Engelse handelsvloot met kapersschepen die door hem uitgerust werden. Na de val van Napoleon begon hij zich op de handelsvaart toe te leggen en werd één der rijkste reders van Frankrijk.

CORENTIN

BIJ DE INDIANEN

TEKST en TEKENINGEN van Paul CUVELIER

Lange Slang heeft de moeder van Corentin uitgeleverd aan Jack. De twee handlangers hebben daarna de Pawnee's opgehitst tegen de Sioux. Een oude trapper kan Zwarte Bison en Corentin redden...

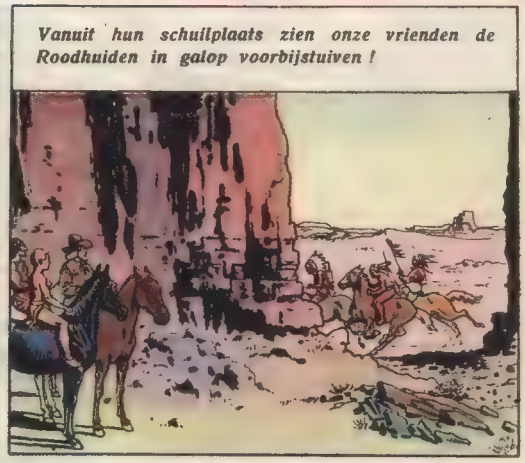

(Wordt voortgezet.)

JAN BART ve held van Duinkerke

Door JUUL FILLIAERT. — Geïllustreerd door J. LAUDY.

Hij heeft deze laatste woorden stil en angstvol voor zich uitgefluisterd. Maar jonkvrouwe Tugghe heeft ze wel duidelijk gehoord. Zich beheersend, schouwt ze vluchtig over de tafel heen. Ze ontwaart vele blikken die op hun beiden zijn gericht. In een flits heeft ze de grootmoedige ziel van Jan ontdekt. Een man die het geluk zoekt, een man die 't geluk in zijn nabijheid voelt. Schroomvallig is hij steeds tegenover haar geweest; was zij niet hooghartig, te hooghartig tegenover hem?

In een bruusk gebaar heft ze haar glas op, tikt met Jan.

— Laten we over wat anders praten, Jan. Te veel ogen beloeren ons. Ik voel me werkelijk ontroerd, Jan. Ik hoop, dat ge me deze avond tot aan huis zult vergezellen, dan kunnen we onderweg nog wat praten.

Enkele maanden later deed Jan Bart opnieuw van zich spreken na een heldhaftige ontsnapping uit een Engelse gevangenis. Zijn tochtgenoot Forbin had te Parijs de pluim op zijn hoed gestoken. Aan zijn vriend Vauban wou Bart echter wel de ware toebracht van de zaak vertellen...

Op 6 Mei, waren we met kalme wind de haven van Haver uitgevaren. Twintig koopvaardijers in de vaart houden, is geen gemakkelijke taak. Net een troep schapen, die door de waakhonden steeds bij mekaar gejaagd worden. 't Ene schip zeilt beter dan 't andere. En op de slapste vaart moet het hele konvooi geregeld worden. Kalme wind, die dan nog in Westelijke richting de vaart hindert en belemmert. Zestien dagen lang bijna ter plaatse blijven draaien en laveren. Forbin wil terugkeren, om gunstige wind af te wachten. Echter geen spraak van : eens op weg, blijft men op weg. In de morgen van 22 Mei, plots overvallen door twee Engelse oorlogsschepen. Acht en veertig en twee en veertig kanonnen. Onze beide fregatten beschikken nog over de helft van dit geschut niet. We zijn ook nog in geen oorlog met Engeland, maar de Hollandse stadhouder is koning van Engeland en de Engelsen doen maar alsof ze Hollanders zijn. Geen middel om de slag te ontwijken. Dan maar onze man gestaan. Onder de koopvaardijers zijn er drie schepen die een paar bussen bezitten. Ik geef ze vijf en twintig man van eigen boord en vijftien uit Forbin's manschappen. Luitenant Guermont krijgt opdragt met deze drie schepen en deze bemanning een der Engelse fregatten bezig te houden. Wij zullen het grootste, de « Nonsuch » voor onze rekening nemen. Alle zeilen bijgezet om te enteren. De wind valt, de aanramming mislukt. 't Gevecht woedt nu eens op 't ene, dan op 't andere dek. 'k Zie de Guermont in een sloep de plaat poetsen. Laf! We krijgen het tweede fregat op de nek. Worden tussen de twee schepen gepletterd; staan nog op twee drijvende vlotten, zonder zeilage, zonder masten, zonder geschut. Om de hand aan u zelf te slaan. Binnengetuid te Plymouth, worden Forbin, Vaux-Mimars en ik in een herbergkamer opgesloten. De heelmeester van boord mag ons verzorgen. 's Avonds uitgenodigd door de gouverneur. Forbin verschijnt er in een gehavend matrozenplunje. Een matroos van de « Nonsuch » vond de uniform van Forbin op zijn gestalte gesneden en plunderde tot zijn kousen toe. Midden de zee stond hij een ogenblik in Adamskostuum.

— Een geen vijgeboom om hem te beschutten? onderbreekt Patoulet, lachend.

— Neen, alleen een paaltje mast! Hij vloekte als een ketter, maar 't baatte niet.

Jan Bart is uitgenodigd op een diner bij inspekteur Patoulet. Aan 't tafel zit hij aan de rechterzijde van Maria Tugghe. Ze zijn er beiden gelukkig om...

Ze wilden 't met mij ook proberen, maar mijn vuisten hielden hen op afstand. Mooi gezelschap bij de gouverneur. Hij hield zijn fatsoen. We waren eigenlijk geen krijgsgevangenen. Dat heb ik dan ook doen gelden. We mochten nu en dan eens onder bewaking wandelen gaan. Kennismaking met Engelse officieren, die het voor Jacob II opnamen, maar dienst deden onder Willem van Holland; met landgenoten die door de herroeping van het edict van Nantes, in ballingschap trokken om in Engeland dienst te nemen, maar toch nog 't eergevoel voelden bovenzwemmen; met Ieren, die op loer lagen om hun slag te slaan : dienstwilligen onder Willem, maar aanhangers van Jacob II. Buiten het strijdperk hebben alle zeelui waardering voor elkander. De kennismaking met een Ier viel mede. Hij had ook nog Tugghe's in zijn verre verwantschap. De wereld is klein. En ge begrijpt hoe het dan verder verliep. Een Oostendse visser zou een jolboot bezorgen. Forbin kreeg een vijl om de staven van 't venster door te zagen. Deze heeft hij werkelijk ook doorgezaagd. Maar niet door 't venster zijn we ontsnapt, wel langs de deur. Daarvoor heeft de Ier gezorgd. De doorgezaagde staven en de buikspreker Mimars, — een kerel van een buikspreker, — moesten bewijzen dat we door eigen middelen waren ontkomen. Zo is 't gebeurd.

— Dan hebt gij u, als een echte diplomaat, als een geslepen zeevos gedragen, Bart. Waar hebt gij die slimme streken geleerd, polst Vauban lachend.

Pinkogend ziet Jan naar Maria op.

— Dat zou Jonkvrouwe Tugghe best kunnen zeggen, Vauban.

's Anderendaags vertrokken, met een bijzonderen koerier, twee brieven naar Versailles. Een van Patoulet en een van Vauban.

« Ik meen, Monseigneur, schrijft » Vauban, U verslag te moeten ge- » ven over het feit dat men beweert » dat de koning, ridder Forbin » tot vlootkapitein heeft bevorderd. » Dit nieuws heeft kapitein Bart » ten zeerste verontrust. Gij weet » dat hij moedig is, maar gij weet » wellicht niet dat hij zich roem- » vol heeft onderscheiden. Hij is de » man niet om U mondelings te » woord te staan, maar ik doe het in » zijn plaats. Meer dan wie ook verdient » hij bevorderd te worden. »

Vauban heeft zijn beste pen gescherpt.

« Kapitein Bart is te Duinkerke terug. » Heel Duinkerke, en ik meteen, hebben » hem met vreugde teruggezien. Wat niet » belet te zeggen dat hij, evenals Forbin, » U had moeten opzoeken. De ene heeft » gehandeld als een echte Fransman, maar » de andere is, als goeie Vlaming, naar » huis teruggekeerd.

» Hij heeft zich bij mij verontschuldigd » omdat hij, in de waarheid, zich moeilijk » in het Frans uitdrukken kan, en dat hij » als verslagene, zich aan het hof niet » durfde aanmelden. Zulke mannen zijn » echte oorlogslui en God geve dat al uw » zeelieden uit 't zelfde hout zouden ge- » sneden zijn. Volgens mij, moet een oor- » logsman naar zijn verdienste en niet » naar aanbeveling beoordeeld worden.

» Herinner U wie de oude Tromp, De » Ruyter en Duquesne waren. Zij stam- » men uit dezelfde volksgrond en hij is » hun waardig. »

Te Versailles echter had men op deze vriendelijke aanbevelingen niet gewacht om een beslissing te treffen. Jan Bart wordt tot vlootkapitein bevorderd.

Drie maanden daarna, de 18 Oktober 1689, zegent de pastoor van St. Elooi de huwelijksreis in van Jan met Jonkvrouwe Tugghe. Een huwelijk dat heel Duinkerke op de been brengt en aan 't hof zelf met hartelijke goedkeuring wordt begroet. Jan is niet alleen vlootkapitein, maar ook een der voornaamste poorters zijner geboortestad geworden.

(Wordt voortgezet.)

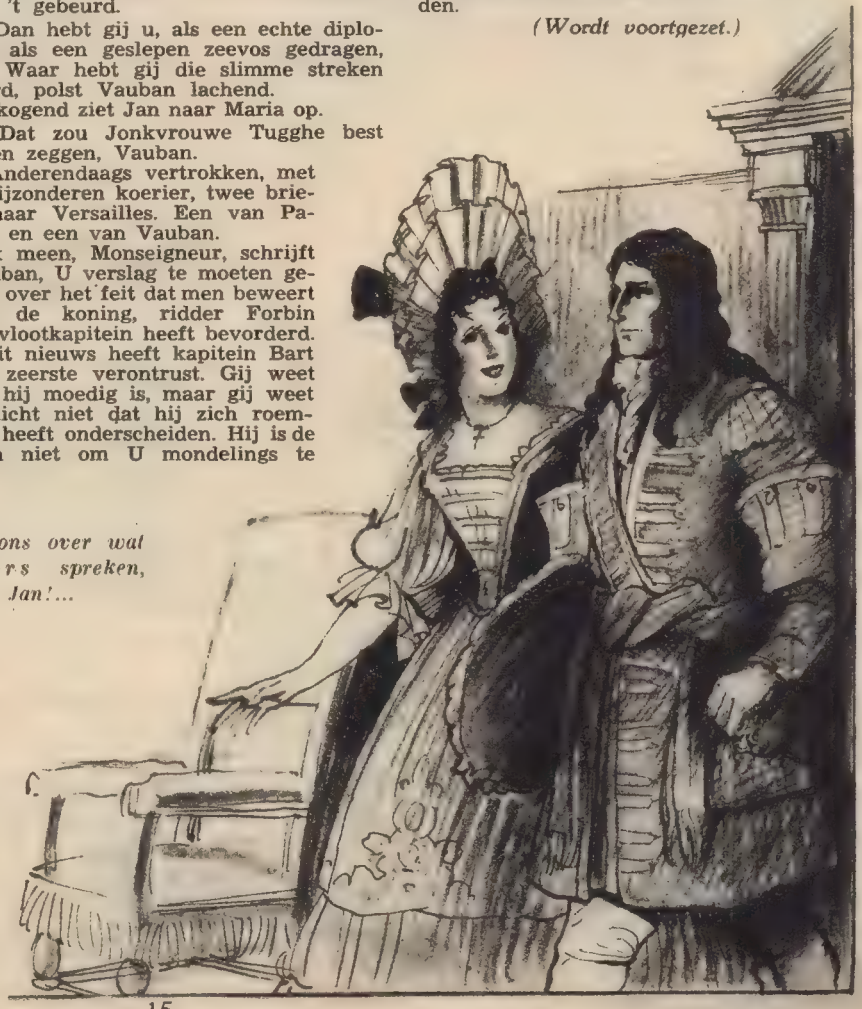

Laat ons over wat anders spreken, Jan!...

DE WITTE OLIFANT

De jonge Rudi, die een heldhaftige daad volbracht heeft, is scheepsjongen benoemd op de « Tricanaria ».

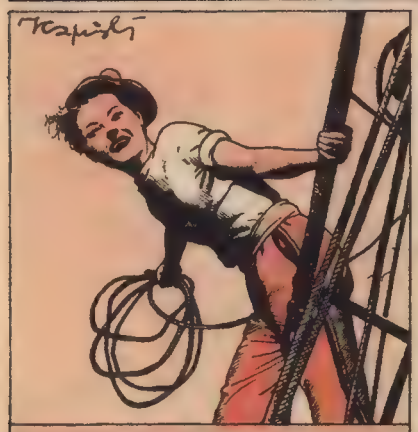

Rudi is heel gelukkig met zijn nieuwe bezigheden.

De meest gevaarlijke manœuvres schrikken hem niet af. Hij wijdt zich vol moed en levenslust aan zijn werk. Als men hem in de masten ziet klimmen, zou men hem voor een oude zeerob nemen.

Al de leden van de bemanning en de kapitein in 't bijzonder behandelen hem vriendschappelijk.

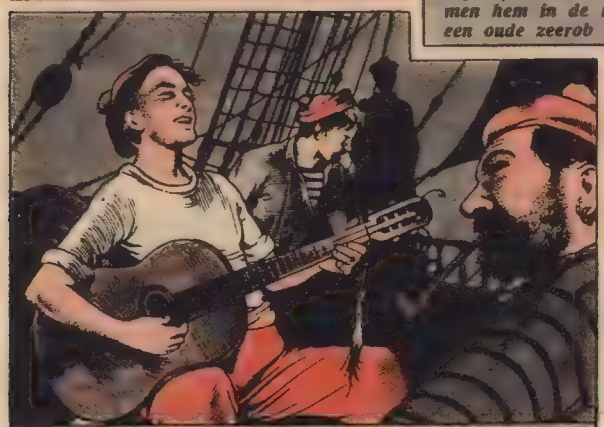

's Avonds als de zee kalm is, zingt hij, begeleid door een oude gitaar, de liedjes uit zijn vaderland terwijl de zeelieden naar hem zitten te luisteren.

Na zonder ongevallen voorbij de Kaap De Goede Hoop gevaren te zijn, komt de « Tricanaria » in de Indische Oceaan... Op de hoogte van de Mascareignes-eilanden verandert het weder plots. In het Noord-Westen bedekt de hemel zich met dreigende, zwarte wolken. Een hevige wind steekt op...

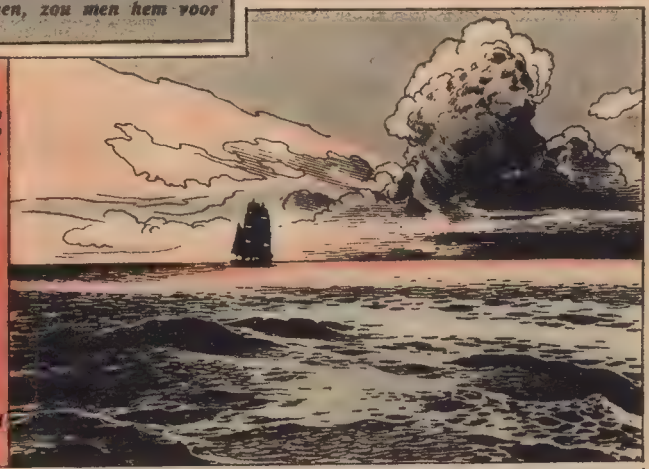

Een weinig ongerust komt de tweede stuurman bij de kapitein die zijn sextant raadpleegt.

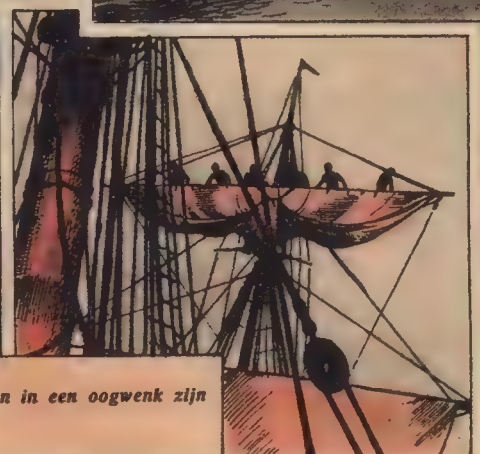

De matrozen kruipen als katten in de masten en in een oogwenk zijn al de orders van de kapitein uitgevoerd.

De « Tricanaria » bevindt zich nu in een zone waar er dikwijls typhonen, de schrik der zeelieden, opsteken.

De ruwe windstoten, de zwarte dreigende wolken die de hemel bedekken en de klotsende golven die de zee doen beven, zijn zoveel slechte voortekens, die het droevige lot voorspellen dat de brigantijn te wachten staat.

(Wordt voortgezet.)

Waar is de diamant van de Prins?

Het was in de tijd, dat de Franse legers hier en daar de rebellen bestreden en de koningin zich met haar gevolg te Fontainebleau had teruggetrokken.

De kleine Lodewijk XIV en zijn broer bekloegen zich hierover niet. Ze genoten van de heerlijke buitenlucht en waren blij zich niet zo stijf en koel te moeten gedragen als aan 't hof te Parijs met zijn strenge etiquette.

's Morgens, terwijl heel het hof zich in de Seine baadde, werkten de jonge koning en zijn broer vlug het ontbijt naar binnen en ze gingen dan naar markies de Villeroi, hun nieuwe gouverneur. Deze wachtte hen gewoonlijk op aan de rand van het water tegen een boom geleund en met een boek in de hand.

OP zekere morgen was markies de Villeroi vreselijk slaperig. De zon brandde hevig en wat de gouverneur ook aanwendde, zijn zware oogleden vielen dicht...

De koninklijke leerlingen naderden met voorzichtige schreden en keken naar de markies die zielsgerust sliep; zijn boek was in 't zand gevallen en de mieren kropen er over! Dat was een buitenkansje waarvan dadelijk moest geprofiteerd worden. De jongeheer wees naar de stoffige weg die daar, sedert hun aankomst te Fontainebleau, zo uitdagend naar de vrijheid wees. De kleine Majesteit knipoogde tegen zijn broer « vooruit ! » en zij verwijderden zich langzaam en voorzichtig met een onschuldig gezicht, maar dan in galop, terwijl hun ogen van ondeugende pret straalden! Het waren net twee veulens die eindelijk eens vrij op de weide mochten dartelen.

Het moet een mooi gezicht geweest zijn die twee uitgelaten koningskinderen in purperfluweel met gouden belegsels, kanten kragen en pluimen op die zonnige, stoffige landweg.

Zo dacht Marieke en ten minste over die langs hetzelfde pad stapte en de koningskinderen zag aankomen. In haar grijs katoenen kleedje en op witte klompen bleef ze met grote ogen staan kijken... Nog nooit in haar leven had ze zulke mooie kinderen gezien. Van louter kijken en bewonderen vergat Marieke dat ze een korfje met sappige, rode kersen aan de arm droeg dat ze naar haar meter in de stad moest dragen die er een flinke stuiver zou voor betalen. De jonge prinsen daarentegen waren een en al aandacht voor dat korfje...

— O, wat prachtige kersen! riep de jonge koning.

— Zijn ze van jou?

— Neen, ze zijn van grootvader en ik moet ze naar de stad brengen...

— En als wij ze nu eens kochten?

De prinsen tasten allebei dadelijk in hun zakken en haalden er papier en nog een hele boel ander voorwerpen uit, doch van geld was er geen spoor...

— Wil je mijn mes hebben voor enkele kersen? stelde de Koning voor.

— Een mes? Dat dient immers maar om te spelen! Ik kan er niets voor kopen, antwoordde Marieke.

— Met mijn kam kun je misschien iets doen? Of mijn spiegel? vroeg de jongeheer.

— Neen, een kam heb ik en boerinnetjes hebben geen behoefte aan spiegels, wedervoer Marieke en ze draaide zich om.

Doch vlug keerde ze terug, want die teleurgestelde kindergezichtjes kon ze toch niet verdragen. Marieke bekeek de prinsen nog eens van het hoofd tot de voeten en riep dan :

— O als ik die knoop krijg, geef ik mijn hele mandje! En wees daarbij op de grote diamant die te midden van een kanten roos op de pofbroek van de prins zat.

De prinsen klapten in de handen van plezier en de jongeheer begon dadelijk met zijn pennemes de grote knoop uit de roos van de kleine koning te snijden. Het duurde niet lang of Marieke had de steen in haar hand en de prinsen droegen het korfje! Ze droegen het vanzelfsprekend niet lang! Ze zetten zich op 't gras neer en begonnen te smullen dat het sap van hun wangen en kin droop en hun handen kleefden van de heerlijke, zoete kersen. 't Was zo lekker, dat ze niet ophielden voor het korfje leeg was.

— Morgen zullen we misschien ziek zijn, maar dat geeft niks!

Dan moesten ze er aan denken de markies terug op te zoeken. Ze waren heel voorzichtig toen ze in zijn nabijheid kwamen, maar zie... Hij sliep nog vast. De prinsen vlijden zich naast hem in 't gras en sloten de ogen. Die kersen zouden nu wel verteren!

... Anna van Oostenrijk bekeek haar kinderen met onderzoekende blik... Wat mochten ze wel uitgestoken hebben. Wat een handen!... 't Klonk niet vriendelijk toen ze vroeg :

— Waar komen jullie vandaan? Wat hebben jullie gegeten? Maar markies de Villeroi die kinderen hangen vol fruitsap! Wat betekent dat?

De arme gouverneur moest heel de stortvloed van verwijten over zich heen laten gaan; hij wist niets en trok zich de haren uit het hoofd van schrik en radeloosheid.

— O mevrouw mijn moeder, begon de jongeheer heel lief, we hebben slechts kersen gesmuld die we van een kleine boerin gekregen hebben.

— Men moet jullie wassen en in 't vervolg beter in 't oog houden! antwoordde Anna van Oostenrijk en hiermee was 't eerste onweer voorbij.

* * *

De prinsen wisten wel dat de geschiedenis een staartje zou krijgen, want hoe zouden ze de verdwijning van de diamant moeten verklaren? Die avond volgde de jonge koning al de bewegingen van de kamerknecht Laporte, die hem ontkleedde, met een ongerust hart. Wat zou hij zeggen?

— O! zei de knecht alleen en moest driemaal kijken voor hij zijn ogen kon geloven. Die diamant is weg! Hoe was dat mogelijk?

— Och! kuchte de knecht, doch onthield zich van verdere kommentaar. De prinsen wisten wel dat hun moeder terstond zou verwittigd worden, ook al zei Laporte niets!

De volgende morgen werden de twee prinsen naar hun moeder geleid.

— Wie heeft de diamant weggenomen?

Geen antwoord. Op al de vragen van de koningin bleven de twee prinsen zwijgen en ze zwichtten ook niet voor vriendelijkheden, beloningen of straffen. Ten einde raad stuurde de koningin hen weg met de belofte hen een pak slaag te laten geven.

Markies de Villeroi werd op zijn beurt geroepen. Hij verontschuldigde zich duizendmaal, probeerde het uit te leggen en werd groen toen hij vernam dat de diamant verdwenen was. Nu zou hij zeker in ongenade vallen en dat voor die ene keer dat hij ingedut was!

* * *

Koning Lodewijk XIV is verstrooid en zijn vrienden gelukken er niet in hem in hun spel te betrekken en op te vrolijken. De guitige jongeheer zit triestig in een gouden zetel en droomt van de heerlijke, sappige kersen van de vorige dag. Hij zucht!...

— Wat is het hier vervelend, vandaag! roept een klein meisje. Wat hebben jullie toch?

Opeens schiet Lodewijk XIV wakker. Hij zet zich te midden van zijn vrienden en vertelt zijn avontuur.

— Maar dat is buitengewoon! roepen ze allen in koor.

— Ja, ja, buitengewoon, maar de koningin is woedend, ze vergeeft het niet en beloofde ons bovendien nog slagen!

— Nu, ja, dat moet wel niet prettig zijn, oordeelt de kleine heer de Vivonne.

— Helaas! Helaas! zuchten de prinsen.

— Maar vermits daaraan nu toch niets te veranderen is, konden we toch evengoed een beetje spelen om alle narigheid te vergeten!

Na een uur wordt de brede vleugeldeur opengeslagen en komt een lakei de prinsen halen. Hij brengt hen voor hun koninklijke moeder.

— De zweep, denkt de jongeheer.

De koning bijt zich op de tanden en gaat majestisch de strafuitvoering tegemoet...

De hofdames wisselen snelle, ondeugende blikken als de prinsen voorbij komen. Het hart van de twee prinsen klopt snel als ze voor de troon van de koningin staan, maar... o wonder, Anna van Oostenrijk lacht, ze is vriendelijk en begrijpend!

— Ik heb besloten, verklaart ze, dat jullie niet zullen gestraft worden, maar dat jullie lekkere perziken krijgen, indien jullie me nu eens vlug willen vertellen hoe de diamant verdween. Aan wie hebben jullie hem geschonken?

De prinsen durven hun oren niet geloven, geen straf... maar wel perziken?

— Wel, hebben jullie die steen soms niet aan Marieke, het boerinnetje, gegeven om kersen te krijgen?

Voor die onverwachte en direkte aanval moeten de prinsen kapituleren en ze vertellen hoe ze Marieke ontmoet hebben, hoe lekker de kersen waren en hoe de jongeheer de diamant uit de roos sneed om de boerin te kunnen betalen.

De prinsen kenden het vervolg van deze geschiedenis niet, maar wij wel. Als Marieke thuis kwam, toonde ze natuurlijk dadelijk de schone knoop die ze van twee mooie kinderen gekregen had in ruil voor de kersen. Maar de grootvader van ons boerinnetje begreep dadelijk dat die knoop een waardevolle steen was en zeker aan de prinsen van 't hof toebehoorde; hij liep vlug naar 't kasteel en overhandigde de diamant...

In het hoofdkwartier van Ritmeester Jacobs

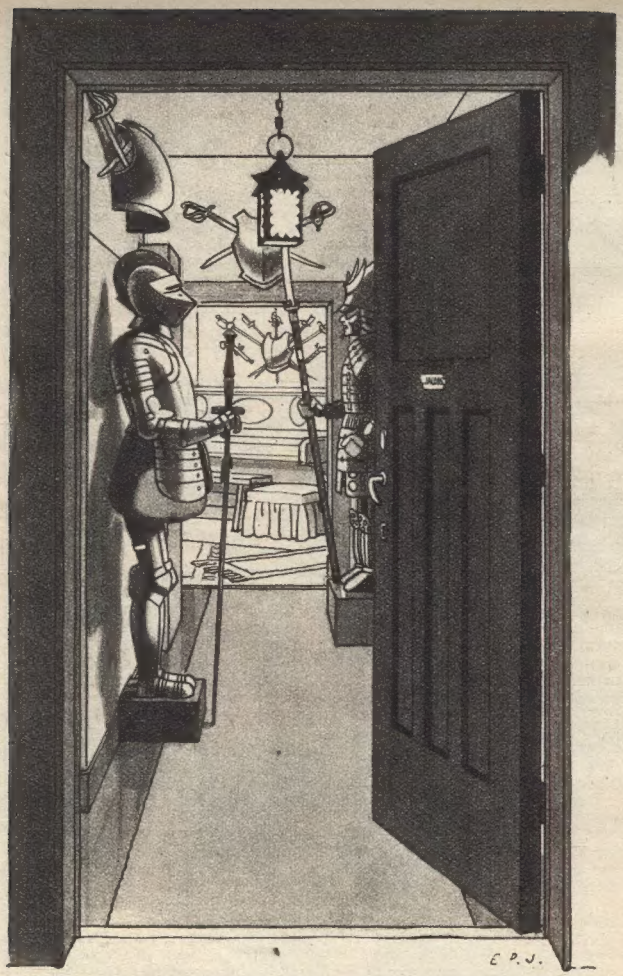

DE INGANG VAN HET HOOFDKWARTIER.

Er gaat geen dag voorbij of we krijgen kaartjes, brieven telefoontjes : Waar blijft het vervolg van de Zwaardvis ? Is Edgard P. Jacobs met vakantie of is hij ziek ? Onze vriend vertoeft niet aan de Azuren kust, en ligt evenmin in een hospitaal : hij werkt aan de uitgave van zijn albums en de voorbereiding van zijn nieuw verhaal dat het eerste stellig in spanning zal overtreffen.

ENKELE weken geleden heeft een van de leden van onze redaktie in *Kuifje* verslag uitgebracht over een bezoek aan Edgard P. Jacobs in verband met dat nieuwe verhaal. Veel heeft hij echter niet vernomen. Totnogtoe weten we alleen dat het zich in de schaduw van de grote pyramiden zal afspelen. Ik ben op mijn beurt eens naar zijn hoofdkwartier getrokken om er wat meer over te vernemen. Edgard Jacobs heeft me hartelijk ontvangen. We hebben samen een borreltje gedronken en over vele dingen gepraat, maar telkens wanneer ik het gesprek op dit nieuwe verhaal trachtte te brengen, ontweek meneer Jacobs handig het gladde terrein en wist me met een beminnelijke glimlach naar een van zijn stokpaardjes terug te brengen. Uit de onlangs ingezonden vragen betreffende onze medewerkers heb ik nogmaals kunnen vaststellen, dat onze lezers zich steeds meer interesseren aan de geheimzinnige figuur van de vader van de Zwaardvis. Daarom meen ik, dat alhoewel ik geen nadere bijzonderheden over het nieuwe verhaal kan vertellen, tenzij dat de publikatie van « Het Geheim van de Grote Pyramide » binnen vijf weken zal verschijnen, men met belangstelling nog een en ander over de tekenaar zou willen vernemen. Ik zal jullie daarom mijn bezoek vertellen.

DE EERSTE VERRASSING

Toen ik aan de deur van het appartement van Edgard P. Jacobs aanbelde, knarste de deur automatisch open. Ik wou binnengaan, maar ik bleef als aan de grond genageld staan : voor mij verrees een zware wapenrusting die de wacht scheen op te trekken met een reuzenslagzwaard. Ik aarzelde een moment, want ik zag niets verroeren. Toen klonk de joviale stem van de heer des huizes :

— Excuseer me een momentje, ik kom dadelijk. Ik ben juist mijn beste kameraad een avondmaal aan 't bezorgen...

Die beste kamerad bleek een mooie kanarievogel te zijn, die luisterde naar de naam « Fifi ». Door een gang die wel een echt arsenaal scheen van zwaarden, degens, dolken, messen, pistolen, haakbussen, revolvers en speren, leidde mijn gastheer me naar zijn studio, waar hij een eigenaardige atmosfeer gecreëerd heeft.

Grijnzende, lachende en dromende maskers uit China en Japan en kleurrijke zijden muurdoeken doen je aan de kamer van een ambtenaar ergens in het Verre Oosten denken. Maar dan staat daar ook nog een mooie piano, een goed voorziene bibliotheek, een leestafeltje met de laatste edities van de beste week- en maandbladen en een paar authentieke portretten uit de XVIe eeuw. Die dingen wijzen ons dan terecht : we bevinden ons waarschijnlijk bij een liefhebber van de kunst uit het rijk van de opgaande zon.

ZIJN GELIEFKOOSDE SCHRIJVERS

Terwijl ik de titels las van de prachtbanden uit de bibliotheek (Wie zei daar weer dat men een mens aan de inhoud van zijn bibliotheek kan kennen ?) vroeg ik hem zo terloops welke zijn geliefkoosde schrijvers zijn. En dadelijk komt hij los :

— Ik heb de werken van Wells, Jack London, Kipling en J.K. Jerome werkelijk verslonden. Een auteur waar ik ook nog veel van houd — want hij heeft mijn jeugd verblijd — is Hendrik Conscience.

En tot mijn grote verwondering begint meneer Jacobs verschillende passages uit *De Leeuw van Vlaanderen, De Loteling* en *De Baanwachter* te reciteren.

ZIJN HELDEN

Uit zijn uitgebreide historische documentatie meen ik te mogen afleiden, dat onze vriend ook een minnaar van het verleden is.

— Van de geschiedenis hou ik zoveel als van het tekenen, verklaart hij me onomwonden. En dan gaat mijn voorkeur nog naar de kleine geschiedenis waarin men de grote personnages door typerende anekdoten beter leert kennen.

Daar is meteen het goede moment aangebroken om onze vriend eens te vragen naar zijn helden.

— Ik hou veel van Keizer Karel, van Karel de Stoute, Philips de Goede, maar ook van Rubens, Breughel, Holbein, Dürer en niet minder van Benjamino Gigli en Tito Schipa. Dit samengaan zal u misschien eigenaardig voorkomen, maar u moet weten, dat ik ook veel hou van muziek; ik heb aan het conservatorium gestudeerd en menige opera gezongen aan de grote schouwburgen. Mijn schoonste herinnering uit mijn muzikale periode was de opvoering in openlucht van Wagner's *Lohengrin,* te Mondorf, in het Groot-Hertogdom Luxemburg.

ZIJN TOEKOMSTDROMEN

— Moest je nu eens een grote uitzondering zijn op de algemene regel, mijnheer Jacobs, en leven zonder zorgen kunnen leiden, waaraan zou je dan eerst denken ?

— Wel, ik zou recitals geven, veel reizen, niet naar de Noorderlanden — want ik kan de kou niet verdragen — maar naar het zonnige Zuiden. Ik zou weer regelmatig paard rijden — nu vind ik daar de tijd niet meer voor — en zwemmen en schermen !

— Mag ik u een dwaze vraag stellen ?

— Vraag maar op, kerel, nu je er de kans toe hebt !

— Wel, in welke periode zou je liefst hebben willen leven ?

Een ogenblik slechts dacht onze vriend na, en antwoordde dan :

— In de grote tijd van Keizer Karel V ! Dan zou ik gaarne als ritmeester aan het hoofd van één van zijn geduchte ordonnantiebenden, mijn keizer en de Nederlanden op alle slagvelden hebben willen dienen met het zwaard in de vuist.

— En dan ook sneuvelen op het veld van eer ?

— Neen. Ik zou liever willen doodgaan als de maarschalk van Buren : in volle wapenrusting, te midden van mijn getrouwe wapenbroeders met een beker in de hand om een laatste heildronk te drinken op de voorspoed van zijn majesteit de keizer ! (Zie *Kuifje* n^r^ 5, 1948.)

IN HET ATELIER VAN DE KUNSTENAAR

Na deze gemoedelijke en spontane verklaringen toonde mijnheer Jacobs me zijn atelier, waar hij alleen zijn allerbeste vrienden in toelaat. Ik was me zeer bewust van de grote eer die hij me aandeed en dierf geen vragen stellen. Ik heb alleen eerbiedig rondgekeken. Een ding viel me dadelijk op: het groot aantal spiegels die in het vertrek voorkwamen. En meteen viel me ook de gelijkenis op die onze vriend met verschillende van zijn personnages vertoont. Wie zich daar rekenschap wil van geven moet maar eens naar het portret van Edgard P. Jacobs kijken, dat we in n^r^ 34, 1949, van ons blad gepubliceerd hebben.

IK HOU VAN MIJN VERRADER !

Wanneer ik hem vroeg welk personnage hem 't nauwst aan het hart lag, antwoordde mijnheer Jacobs me onmiddellijk :

— Alhoewel Mortimer en Blake mijn voornaamste helden zijn, moet ik u bekennen dat ik van allen hou. Ook van mijn verrader, de sluwe Olrik. Het zal je misschien doen opkijken, maar in mijn verhaal hou ik meer van het spel dan van de tekening zelf. Onder spel versta ik niet alleen de ontwikkeling van de intrigues en de « coups de théâtre », maar ook de dialogen, de karakters, het rhythme en zelfs de décors en de kostuums. Aan het ineensteken van zo'n verhaal beleef ik haast meer vreugde dan aan het tekenen.

Ik keek inderdaad op, toen ik dat hoorde, want zoals menig lezer, meende ik dat een tekenaar toch 't meest genoegen beleeft aan het tekenen zelf en niet aan het ontwerpen van het verhaal. Maar hoe meer ik er over nadacht, des te beter begreep ik de verklaring van onze vriend Jacobs : hij die toneel gespeeld heeft, operazanger was, van al die Engelse avonturenschrijvers en van de kleine geschiedenis houdt... Ja, het is zeer goed verstaanbaar.

EEN JEUGDHERINNERING

Tot slot van ons onderhoud heeft mijnheer Jacobs me nog een jeugdherinnering verteld die hem goed bijgebleven is. Ik had hem namelijk gevraagd of hij een bewogen jeugd heeft gekend.

— Mijn vader was een deftige burger die zijn zoon niet gaarne met de Brusselse straatrakkers zag spelen. Toen hij me eens een driewielenfiets gekocht had, mocht ik daar alleen in onze grote kelder mee rijden. Maar wanneer mijn kameraden dan aan 't keldergat kwamen roepen dat er een grote slag zou geleverd worden tegen de mannen van een naburige wijk, en dat ze mijn hulp nodig hadden, dan vreesde ik geen vaderlijke bevelen meer, daar trok ik aan het hoofd van mijn soldaten ten strijde tegen de « vijand »...

Onafgezien van de wisselende strijdkans die ons nu eens de zege schonk, en dan weer op de vlucht deed slaan, kreeg ik iedere keer van mijn vader als beloning van mijn heldenmoed een degelijke « toefeling ». Maar ik had het er van over...

Johan de BRABANDER.

Ritmeester Jacobs.

ONZE SPECIALE CORRESPONDENTEN SEINEN

DE JONGSTE ZWEMSTER !

● **Annie Guenet, een kleine Française die twee jaar en vier maanden oud is, heeft alle zwemrecords geklopt ! Ze kan reeds vijftig meter zwemmen, vrije slag ! Men had haar slechts vijf en twintig meter gevraagd, doch het juffertje wou niet uit het water komen en toen ze klaar was zwom nog eens vijf en twintig meter !**

NEEM JE REGELMATIG DEEL AAN ONZE OPENBARE ONDERZOEKEN !

DE SNELHEID DER DIEREN

● Wisten jullie dat de dieren zich soms met een verbazende snelheid verplaatsen ? De eidergans vliegt tegen niet minder dan 115 km. per uur, de fazant doet het tegen 96 km., de duif 87 km., de kraai 76 km., de zwaluw 57 km. en de zwaan 53 km. De viervoeters doen niet onder : de gazelle en de antiloop lopen gemakkelijk met een snelheid van 96 km. per uur, de giraf en de jakhals 55 km., de leeuw 48 km., de olifant 40 km. en de neushoorn 32 km.! Bij de vissen is de tonijn de recordhouder met 45 km. per uur, de forel doet er 19 per uur en de zalm 18. Naar het schijnt kunnen de bijen tegen 60 à 80 km. per uur door de lucht zoemen.

DE OUDSTE BROODKORST TER WERELD

● In de grafkelder van een Egyptische vrouw die Ra-mose heette en 3.000 jaar geleden begraven werd, heeft men een stuk brood ontdekt dat zeker het oudste brood ter wereld is ! De Egyptenaren begroeven met hun doden ook voedsel en drank opdat de ziel van de afgestorvene in het hiernamaals geen honger zou moeten lijden. De prachtig bewaarde broodkorst kan men thans bewonderen in een New-Yorks museum.

OSLO KRIJGT HET GROOTSTE UURWERK

● **Te Straatsburg wordt thans gewerkt aan het grootste uurwerk van het vasteland. De wijzerplaat heeft een diameter van 8,40 meter en de wijzers wegen niet minder dan 250 kgr. Het uurwerk is bestemd voor Oslo waar het vlak tegenover de zee zal aangebracht worden.**

De grote wijzer is zo lang, dat hij met sprongen van 22 centimeter zal vooruitschieten, wat amper een halve minuut op de reusachtige wijzerplaat vertegenwoordigt. Het uurwerk maakt deel uit van een klokketoren waarin o.m. een astrolabium (astronomisch instrument) van 5 meter en een elektrisch klokkenspel van vijf en dertig klokken zal worden aangebracht.

DE ORANJEAPPEL EN DE ELEKTROON

● Geloof je het volgende ? Men neemt een oranjeappel en een electroon en vergroot beide, bij middel van een microscoop, tot de oranjeappel zo groot is als de aarde... Op dat ogenblik is de electroon nog steeds onzichtbaar.

IK OOK NIET !

● **De crack van de voetbalclub, die een Amerikaanse universiteit vertegenwoordigde, was als een baksteen gezakt in zijn examen en alle studenten zaten in zak en as, want binnen enkele dagen moest de club een match spelen, die over het kampioenschap zou beslissen. Ten einde raad stapte de voorzitter van de vereniging naar de professor.**

— 't Is een ramp, kloeg hij. We kunnen hem niet missen.
— Ik moest hem wel nul geven, antwoordde de prof., want hij heeft gespiekt.
— Wat zeg je ? Heb je dat zelf gezien ?
— Nee, dat niet.
— Hoe kun je het dan weten?
— Hij zat naast de knapste student van de hele proef en op alle vragen hadden ze dezelfde antwoorden.
— Dat is toch geen bewijs.
— Op de laatste vraag had de knappe student geantwoord : « Dat weet ik niet. ». En jullie voetbalster had geschreven : « Ik ook niet ».

DE HINDOES KUNNEN HET OOK MET HUN VOETEN !

● *Jullie wisten wellicht dat de Hindoese artisten en ambachtslieden steeds hurken of op de grond zitten wanneer ze werken, doch wisten jullie dat ze voor dit werk zowel hun voeten als hun handen gebruiken ? De schrijnwerker bv. houdt de plank waarmee hij werkt vast met zijn grote teen ! De schoenmaker zet de te herstellen schoen niet op een onbeweeglijke voet, doch houdt hem tussen beide voeten geklemd; het is met de tenen dat de metaalbewerker het koper houdt en de meest originele werkwijze van allen heeft zeker de beenhouwer ! Inderdaad, om het vlees in stukken te snijden, houdt hij zijn mes tussen de twee tenen, neemt het stuk vlees in beide handen en snijdt dit door van onder naar boven !*

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or" PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mr Cotdor : Mr COTDOR ZOEKT EEN WAAKHOND!

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

Terwijl Alex hoofdman van zijn stam wordt, haalt Cesar de ring om de stad van Vercingetorix nauwer toe...

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

De beweging van de Romeinse kavalerie is niet ontsnapt aan de Gallische verkenners. Weldra heerst er een koortsachtige bedrijvigheid in het kamp van het hulpleger. Op het ogenblik dat de generaal dit bericht ontvangt, luistert hij naar Alderik en Ansila, die aandringen zich van Alex te ontdoen.

Het ogenblik is te ernstig om naar jullie praatjes te luisteren. Ga naar de afdeling welke ik jullie heb toegewezen, en doe jullie plicht !

Hij draait zich om en spreekt :

Galliërs, de vijand, die zich te sterk waande, geeft ons thans de kans hem te overwinnen ! We zijn vijfmaal talrijker ! Indien we dapper zijn en vertrouwen hebben behalen we de zege !

Intussen inspekteert Labienus, aan het hoofd van zijn soldaten, de woudrand. Hij heeft de indruk dat het hulpleger langs daar zal aanvallen...

Opeens duikt de Gallische kavalerie op, geleid door een reusachtige vaandeldrager.

Daar zijn ze ! Vooruit !

In galop stormen ze tegen de flank van de Romeinse kolonne. De schok is verschrikkelijk en het lawaai oorverdovend !

De Romeinen moeten wat grond prijsgeven. Het wordt een hopeloos kluwen...

Op hetzelfde ogenblik doen de belegerde Gallische troepen een uitval en rukken op tegen de Romeinse stormtorens en palissades. Ze lijden grote verliezen, doch laten niet af...

In weerwil van het gevaar dat hem bedreigt, leidt Vercingetorix zijn troepen zelf.

Vooruit, vrienden ! Aan ons de zege !

Ze gelukken er in een bres in de versterkte omheining te slaan en staan nu voor de Romeinse soldaten die een levende verdedigingsmuur vormen...

Vele mijlen verder luistert Alex naar het verhaal van Vanik.

Tijdens de tocht hoorde ik opeens een doffe slag achter mij. Ik draaide me om en kon m'n eigen ogen niet geloven...

(Wordt voortgezet.)